"Ψευδαισθητικοί κύβοι"

Με παραστατικό ιδίωμα ως αφετηρία, η ζωγράφος ακολούθησε μία διαδρομή, με προσωπικούς πειραματισμούς και αναζητήσεις τόσο όσον αφορά το χρώμα, αλλά και την τεχνική, που την οδήγησαν στην συγκρότηση ενός αφηρημένου εικαστικού ιδιώματος.

Τα αφηρημένα τοπία της, αποτελούν εγκεφαλικές και πνευματικές διεργασίες ενέχοντας υπαρξιακές καταστάσεις και αποδράσεις και μένουν ανοιχτά σε πολλαπλές αναγνώσεις. Την εικαστική της γλώσσα διακρίνει ένα τρυφερό αλλά ταυτόχρονα βίαιο εκφραστικό ιδιόλεκτο. Τρυφερό από τον τρόπο που διαπραγματεύεται την θεματική της και βίαιο μέσα από τις έντονες χρωματικές της αντιθέσεις. Με τις διαδρομές της, περιπέτειες της ύλης και της φόρμας, στοχεύει μέσω της προσωπικής της επίπονης διεργασίας-αναζήτησης σε μια εικαστική εκμυστήρευση που τελικά ανακουφίζει.

Με εκκίνηση τα βασικά δομικά συστατικά του εικαστικού της λεξιλογίου: δυναμικές αντιπαραθέσεις της γραμμικότητας του σχεδίου της με την εκρηκτική ένταση του χρώματός της, αναδιπλώσεις, αναστροφές, ίχνη, γραφές, ρυθμολογικές αναπτύξεις της φόρμας, συμπλεγματικά ελικοειδή μορφώματα, που ανάπτυσσε αρχικά πάνω στη ζωγραφική επιφάνεια με μία ψευδαισθησιακή διαχείριση του ζωγραφικού χώρου, τώρα υπερβαίνοντας τα όρια της δυσδιάστατης επιφάνειας, το ίδιο εύγλωττα, εισβάλει στο δημόσιο χώρο. Μεταφέρει αριστοτεχνικά τον ψευδαισθησιακό αυτό εμπαιγμό χώρου-χρόνου σε πραγματική διάσταση και μέσα από την εικαστική τους εμπλοκή προσκαλεί τον θεατή σε πολλαπλές, πολυσήμαντες αναγνώσεις.

Ο κύβος και τα αναπτύγματά του, μελετημένα ώστε ο ένας να ενέχει τον άλλο, συμβολοποιούνται ως σκεύη αντίληψης και εμπειρίας του χώρου εσωκλείοντας τις έννοιες της μετακίνησης, του ταξιδιού, με τον φορτισμένο συμβολισμό μίας φυγής, απόδρασης και ονειροπόλησης. Η βασική δομή του κύβου μέσω της εξωτερικής ξύλινης κατασκευής/κελύφους φιλοξενεί στο εσωτερικό της εγκιβωτισμένα τα ζωγραφικά έργα μέσα στο περίκλειστο σχήμα της μίας ιδιότυπης μικρογραφίας νοητής πινακοθήκης. Περικλείνει ένα περιπαικτικό σχόλιο για την πολλαπλότητα, τον χώρο, το όνειρο, το σύνορο, την απόσταση, την οικειότητα, τη ρήξη, το πυκνό, το άδειο, την σιωπή, την ακινησία, την έκρηξη, την αισθητηριακή εικόνα του χώρου και τελικά το σημείο εκείνο που το συνειδητό συναντά το ακαθόριστο.

Μαρία Κενανίδου

art historian-curator
2/8/11